Poika sääli vaariansa,
omaa aikaansa ylisti:

"Kuules vanha vaariseni,
ajan menneen uurastaja,
ootpas aikoa elellyt,
elonvirtaa vieritellyt,
leikiten ei leipä tullut,
tuli hartiat hiessä.

"Kelkoin veettihin vesiä,
kaivoloista kannettihin,
metsän puista pirtin lämpö,
valo öljykannusesta.
Talot taivalten takana,
opasteena reestä jälki.

"Onpahan olot nyt toiset,
ajat paljonkin paremmat.
Kaikki saamme saapuville
napin pikku painannalla.
Soitot soi ja liikkuu filmit
lämmintä on uunittakin.
Sihajaapi saunan kiuas,
valoin säihkyy sähkölamput.
Kodin kolkkajaa konehet,
oma auto kyyditseepi."

Pojanpoika näin uhoili,
kaikkitietävä kakara.

Vaari vanha vastaeli,
tuumaeli verkallensa:

"Olpa meilläkin menoja,
konehet ne kolkutteli,
separaattori surisi,
singerkone siksutteli.
Oli pitkä pirtin pöytä,
pata suuri pankon päällä.
Asui sukukin yhessä,
vanhukset ja lastenlapset.
Eipä juuri nälkää nähty,
vaikkei leipä niin leveä.

Oli siunaus särpimenä,
palanpainimena kiitos.
Sovinto sijoa antoi ,
rakkaus vaati raatamahan.

"Oli tupa tulvillansa
yhteiselon rikkautta.
Onnetonko ollut oisi,
ikävämpi entisaika?
Enpä vaihtais' mennehiä
kolkutuksihin koneiden,
napsutukseen sähkönappein."